

INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO W ŁODZI ZA OKRES OD 1 STYCZNIA 2024 ROKU DO 31 GRUDNIA 2024 ROKU

CZĘŚĆ I. OGÓLNA INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI KOLEGIUM.

1. Podstawa i zakres działania Kolegium.

Podstawę prawną działania Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łodzi, zwanego dalej: SKO lub Kolegium, stanowią normy zawarte w ustawie z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 570), zwanej dalej: u.s.k.o., oraz w rozporządzeniach wykonawczych wydanych w oparciu o delegacje w niej zawarte.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 u.s.k.o. samorządowe kolegia odwoławcze są organami wyższego stopnia w indywidualnych sprawach z zakresu administracji publicznej należących do właściwości jednostek samorządu terytorialnego, co koresponduje z art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r. poz. 572), zwanej dalej: K.p.a., oraz art. 13 § 1 pkt 3 i § 3 ustawy z dnia 2 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 2383 z późniejszymi zmianami), zwanej dalej: O.p.

Samorządowe kolegia odwoławcze są więc właściwe w szczególności do rozpatrywania odwołań od decyzji, zażaleń na postanowienia, ponagleń (potocznie: zażaleń (skarg) na bezczynność lub przewlekłość postępowania), żądań wznowienia postępowania lub stwierdzania nieważności decyzji w trybie uregulowanym przez K.p.a., jak i O.p.

Dodatkowo samorządowe kolegia odwoławcze rozstrzygają spory kompetencyjne (art. 22 § 1 pkt 1 K.p.a., art. 19 § 1 pkt 6 O.p.), jak i wyznaczają organy właściwe do rozstrzygnięcia spraw, gdy ma miejsce wyłączenie danego organu z mocy samego prawa (art. 26 § 2 K.p.a., art. 132 O.p.).

Samorządowe kolegium odwoławcze orzeka również w innych sprawach na zasadach określonych w odrębnych ustawach, co pozostaje w zgodzie z art. 1 ust. 2 u.s.k.o.

Obecnie niezmiennie przykładem takich spraw jest rozstrzyganie sporów między użytkownikiem wieczystym a właścicielem nieruchomości – Skarb Państwa, jednostka samorządu terytorialnego (gmina, powiat, województwo samorządowe), na tle wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce

nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2024r. poz. 1145 z późniejszymi zmianami) uregulowano bowiem w art. 78-81 postępowanie szczególne, postępowanie przedsądowe, którego istotą jest rozstrzygnięcie sporu cywilnoprawnego między wymienionymi powyżej podmiotami. Normy regulujące to postępowanie mają także zastosowanie w przypadku sporu między użytkownikiem wieczystym a właścicielem na tle wypowiedzenia udzielonej bonifikaty, jak i incydentalnie do określenia wysokości stawki procentowej opłaty rocznej (art. 221 ust. 1 i ust. 2 tej ustawy). Podkreślić w tym miejscu należy, analogicznie do lat ubiegłych, iż z chwilą dokonania w 2019 roku nowelizacji ustawy o gospodarce nieruchomościami spory na tle wysokości stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego zostały objęte wyłączną właściwością sądów powszechnych. Postępowanie przedsądowe prowadzone przez samorządowe kolegia odwoławcze w oparciu o odpowiednie zastosowanie trybu określonego w art. 78-81 ustawy o gospodarce nieruchomościami w odniesieniu do sporu na tle opisanym powyżej zostało usunięte z systemu prawnego, co jest o tyle niezrozumiałe, że ustawodawca od wielu lat zmierza do „odciążenia” sądów powszechnych. W tym przypadku ma miejsce działanie przeciwne.

Niezmienne obszar właściwości miejscowej SKO w Łodzi obejmuje, zgodnie z § 1 pkt 5 lit. a rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie obszarów właściwości samorządowych kolegiów odwoławczych (Dz. U. Nr 198, poz. 1925), powiaty: brzeziński, łęczycki, łódzki wschodni, pabianicki i zgierski oraz miasto na prawach powiatu - Łódź.

Z uwagi na fakt, iż Kolegium ma siedzibę w mieście będącym siedzibą władz samorządu województwa – Łódź – jest także organem wyższego stopnia w stosunku do organów samorządu województwa – Zarządu Województwa Łódzkiego, Marszałka Województwa Łódzkiego, co pozostaje w zgodzie z normą zawartą w art. 2a ust. 2 u.s.k.o.

W zakresie właściwości Kolegium pozostaje więc: województwo samorządowe, 5 powiatów, miasto na prawach powiatu – Łódź oraz 36 gmin.

Dodatkowo, tak jak w latach ubiegłych, w okresie przejściowym od dnia 1 sierpnia 2017 roku, ale jedynie już w formie szczątkowej, wręcz jednostkowej, samorządowe kolegium odwoławcze jest organem wyższego stopnia w sprawach z wniosków o ustalenie prawa do świadczeń rodzinnych, jak i świadczenia wychowawczego, złożonych przed dniem 1 stycznia 2019 roku realizowanych w związku z koordynacją systemów zabezpieczenia społecznego, co powoduje, że w zakresie jego właściwości pozostają decyzje administracyjne (postanowienia) wydane w tych zakresach przez Wojewodę Łódzkiego jako organ I instancji. Ustawodawca w art. 23 ust. 2 oraz w art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 2017 roku o zmianie niektórych ustaw

związanych z systemami wsparcia rodzin (Dz. U. poz. 1428) objął zakresem właściwości Kolegium także organ administracji rządowej, co jest konsekwencją przeniesienia zadań, w tym przedmiocie, z samorządu województwa (marszałek województwa) na administrację rządową (wojewoda).

Jak już sygnalizowano w uprzednich sprawozdaniach, docelowy model w tym zakresie to: wojewoda jako organ I instancji, właściwy minister jako organ wyższego stopnia, i został on obecnie niewątpliwie osiągnięty.

Właściwość tut. Kolegium, w przypadku decyzji wydawanych przez Wojewodę Łódzkiego w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, jak już wskazywano wielokrotnie, nie budzi obecnie już żadnych wątpliwości, co jest wynikiem między innymi postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 listopada 2018 roku, sygn. I OW 119/18, którym to rozstrzygnięto spór kompetencyjny zachodzący między tzw. marszałkowskim samorządowym kolegium odwoławczym, a innym samorządowym kolegium odwoławczym z terenu danego województwa.

Tym samym w przypadku Województwa Łódzkiego tylko tut. Kolegium jest, a w istocie swej było, właściwe do rozpoznawania środków przewidzianych prawem, gdy postępowanie prowadzi Wojewoda Łódzki, a tym samym wydaje stosowne postanowienia lub decyzje administracyjne. Zakres właściwości obejmował również rozpatrywanie składanych przez strony ponagieł na beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wojewodę Łódzkiego.

Nie sposób przy tym jednak podkreślić, iż w świetle znanego i nadal zachowującego aktualność orzecznictwa sądów administracyjnych (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 grudnia 2023 roku, sygn. I OSK 559/22) zakres właściwości samorządowych kolegiów odwoławczych jako organów wyższego stopnia nad wojewodami zawężono jedynie do spraw związanych z ustaleniem prawa do świadczeń rodzinnych (świadczenia wychowawczego). Sprawy wykraczające o tak zdefiniowany przedmiot, a więc np. obejmujące zagadnienie uznania świadczeń rodzinnych za nienależnie pobrane i zobowiązanie strony do zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń, nie zostały objęte zakresem właściwości samorządowych kolegiów odwoławczych a odwołanie od decyzji wydanej przez danego wojewodę w tym zakresie winno być przedmiotem postępowania prowadzonego przez właściwego ministra (obecnie: Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej). Przyjmując taki pogląd sądy administracyjne w tym konkretnym przypadku akcentowały literalne brzmienie normy, jak i wykładnię systemową wewnętrzną.

Aktualność w okresie sprawozdawczym, analogicznie do lat ubiegłych, zachowały uregulowania zawarte w ustawie z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r. poz. 340 z późniejszymi zmianami), którymi to rozszerzono zakres właściwości samorządowych kolegiów odwoławczych, aczkolwiek tylko i wyłącznie tych, które obejmują swą właściwością województwo samorządowe. Zgodnie bowiem z art. 15ga ust. 13, jak i w art. 15gg ust. 27 i ust. 28 tejże ustawy, odwołanie od decyzji dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy odmawiającej przyznania dofinansowania i decyzji o obowiązku zwrotu otrzymanej pomocy przysługuje do tut. Kolegium.

Samorządowe kolegium odwoławcze jest państwową jednostką budżetową, co wprost wynika z art. 3 u.s.k.o.

Kolegium rozstrzyga sprawy indywidualne w składach trzyosobowych, chyba że przepisy stanowią inaczej, a członkowie składów orzekających są związani wyłącznie przepisami powszechnie obowiązującego prawa, co pozostaje w zgodzie z art. 21 ust. 1 u.s.k.o. Prezes Kolegium zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 9 u.s.k.o. czuwa nad jednolitością orzecznictwa oraz sprawnością pracy kolegium.

2. Obsada kadrowa Kolegium.

2.1 Kolegium składa się z 45 członków – 19 etatowych i 26 pozaetatowych.

Liczba etatowych członków posiadających wykształcenie		
Wyższe prawnicze: 13	Wyższe administracyjne: 6	
Liczba członków pozaetatowych posiadających wykształcenie:		
Wyższe prawnicze: 15	Wyższe administracyjne: 5	Wyższe inne 6

Wśród członków Kolegium są osoby posiadające stopień naukowy: doktora nauk prawnych – 4 osoby. Ponadto 16 osób posiada uprawnienia radcy prawnego.

Na dzień 31 grudnia 2024 roku Biuro Kolegium składało się z 17 osób (zatrudnionych na 14,9 etatach), w tym 1 osoba zatrudniona na umowę na zastępstwo. Spośród zatrudnionych 11 osób posiada wykształcenie wyższe. Pracownicy Biura Samorządowego Kolegium

Odwoławczego w Łodzi zatrudnieni byli na stanowiskach: Kierownik Biura – 1 osoba, Główna Księgowa – 1 osoba, Starszy Inspektor – 4 osoby, Inspektor – 6 osób, Referent – 3 osoby, Sprzątaczką – 2 osoby.

Analogicznie, jak w latach ubiegłych, Kolegium podejmuje działania zmierzające do poprawy sytuacji kadrowej Biura, ale nie znajduje to odzwierciedlenia zarówno w liczbie etatów, jak i zwiększeniu atrakcyjności wynagrodzeń, co zresztą odnosi się także do wynagrodzeń członków Kolegium.

3. Lokal i wyposażenie Kolegium.

Siedziba Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łodzi nie uległa zmianie i mieści się w Łodzi przy ul. Piotrkowskiej Nr 86, w budynku użyczonym Kolegium przez Gminę Miejską Łódź na mocy porozumienia z Prezydentem Miasta Łodzi i Wojewodą Łódzkim. Dla potrzeb koniecznego archiwum nadal wynajmowane jest od Gminy Miejskiej Łódź stosowne pomieszczenie, które obecnie odpowiada warunkom określonym przez służby nadzoru archiwalnego. Dodatkowe pomieszczenia dla potrzeb Kolegium, które to znajdują się w budynku bezpośrednio przylegającym do dotychczasowej siedziby zostały dostosowane i wyposażone. W 2024 roku poza bieżącymi naprawami lub odświeżeniem pomieszczeń siedziby nie dokonywano prac budowlanych zmieniających strukturę pomieszczeń czy też zmierzających do znaczącej ich modernizacji.

Stan wyposażenia Kolegium w sprzęt biurowy i elektroniczny (komputery, drukarki, kserokopiarki, skanery wraz z koniecznymi oprogramowaniami), analogicznie do lat ubiegłych, ocenić należy jako adekwatny do obecnych potrzeb z uwzględnieniem zatrudnienia na dzień sporządzenia informacji, zwłaszcza, że jest on systematycznie wymieniany i modernizowany. Zakup sprzętu i oprogramowania miał na celu w szczególności zapewnienie możliwości działania Kolegium w sytuacji objęcia samorządowych kolegiów odwoławczych jako organów władzy publicznej tzw. doręczeniami elektronicznymi (e-doręczenia) od 1 stycznia 2025 roku.

CZĘŚĆ II. WPŁYW SPRAW.

1. Liczba spraw ujętych w ewidencji ogółem w roku objętym informacją	- 6 186
w tym spraw:	
1.1 Pozostałych w ewidencji z roku poprzedzającego okres objęty informacją	- 414
1.2 Wpływ spraw w roku objętym informacją	- 5 772
2. Rodzaje spraw, które wpłynęły w roku objętym informacją.	
2.1 Liczba spraw administracyjnych, ogółem:	- 4 990

L.p.	Określenie rodzaju sprawy	Liczba spraw
1	Objęte proceduralnie przepisami ustawy – Ordynacja podatkowa	423
2	Działalność gospodarcza	53
3	Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne	902
4	Pomoc społeczna, świadczenia rodzinne, świadczenia z funduszu alimentacyjnego, świadczenia wychowawcze, oświata (stypendia, pomoc materialna itd.), dodatki mieszkaniowe, sprawy socjalne, dodatki osłonowe, dodatki węglowe, dodatki dla gospodarstw domowych	1 110
5	Gospodarka nieruchomościami (bez opłat za wieczyste użytkowanie), przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności, ustawa – Prawo geodezyjne i kartograficzne	294
6	Ochrona środowiska, ochrona przyrody, ochrona zwierząt, odpady i utrzymanie porządku i czystości w gminach	187
7	Ustawa – Prawo wodne	30
8	Rolnictwo, leśnictwo, rybactwo śródlądowe, łowiectwo	19
9	Handel, sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych	21
10	Ustawa – Prawo o ruchu drogowym, drogi publiczne, transport drogowy, ustawa o kierujących pojazdami	158
11	Ustawa – Prawo geologiczne i górnicze	2
12	Egzekucja administracyjna	62
13	Inne, pozostałe, w tym skargi i wnioski rozpatrywane w trybie Działu VIII K.p.a.	1 729

- 2.2 Sprawy podlegające rozpatrzeniu w trybie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku poz. 935 z późniejszymi zmianami), zwanej dalej: p.p.s.a. **- 737**
- 2.3 Liczba spraw z zakresu aktualizacji opłat za użytkowanie wieczyste **- 45**
- 2.4 Liczba postanowień sygnalizacyjnych **- 0**

CZĘŚĆ III. ZAŁATWIENIE SPRAW ADMINISTRACYJNYCH.**1. Liczba spraw załatwionych ogółem w roku objętym informacją****- 5 732**

L.p.	Określenie rodzaju rozstrzygnięcia	Liczba spraw
1	Akty wydane przez SKO jako organ II instancji (sposób rozstrzygnięcia – tabela z pkt 1.1), w tym:	3 864
	akty wydane przez SKO w trybie art. 127 § 3 K.p.a. oraz jako organ II instancji zgodnie z art. 221 Ordynacji podatkowej	
2	Akty wydane przez SKO jako organ I instancji (sposób rozstrzygnięcia – tabela z pkt 1.2.)	1060
3	Postanowienia wydane przez SKO w wyniku rozpatrzenia ponaglenia (zażaleń na bezczynność organu lub przewlekłość), w tym :	74
	uznające ponaglenie (zażalenie) za uzasadnione	
4	Akty wydane przez SKO po rozpatrzeniu w trybie p.p.s.a.	734
5	Pozostałe	0

1.1 Szczegółowe omówienie sposobu załatwienia sprawy przez SKO jako organ II instancji

L.p.	Określenie rodzaju rozstrzygnięcia	Liczba spraw
1	Decyzje utrzymujące w mocy zaskarżone decyzje (art. 138 § 1 pkt 1 K.p.a. oraz art. 233 § 1 pkt 1 O.p.)	2 154
2	Decyzje uchylające decyzje organu I instancji i orzekające co do istoty sprawy oraz uchylające decyzje organu I instancji i umarzające postępowanie (art. 138 § 1 pkt 2 K.p.a. oraz art. 233 § 1 pkt 2a O.p.)	399
3	Decyzje uchylające decyzje organu I instancji i przekazujące sprawy do ponownego rozpatrzenia (art. 138 § 2 K.p.a. oraz art. 233 § 2 O.p.)	812
4	Decyzje umarzające postępowanie odwoławcze (art. 138 § 1 pkt 3 K.p.a. oraz art. 233 § 1 pkt 3 O.p.)	48
5	Pozostałe	451

1.2 Szczegółowe omówienie sposobu załatwienia sprawy przez SKO jako organ I instancji

L.p.	Określenie rodzaju rozstrzygnięcia	Liczba spraw
1	Postanowienia o wznowieniu postępowania i wyznaczeniu organu właściwego do jego przeprowadzenia (art. 150 § 2 K.p.a. oraz art. 244 § 2 O.p.)	0
2	Postanowienia lub decyzje o odmowie wznowienia postępowania (art. 149 § 3 K.p.a. oraz art. 242 § 3 O.p.)	9
3	Postanowienia lub decyzje o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie nieważności decyzji (art. 61a § 1 K.p.a. oraz art. 249 § 3 O.p.)	26
4	Decyzje stwierdzające nieważność decyzji organu I instancji oraz decyzje stwierdzające wydanie decyzji przez organ I instancji z naruszeniem prawa (art. 156-158 K.p.a. oraz art. 247-251 O.p.)	83
5	Decyzje o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji (art. 158 § 1 K.p.a. oraz art. 248 § 3 O.p.)	102
6	Decyzje odmawiające uchylenia decyzji po wznowieniu postępowania (art. 151 K.p.a. oraz art. 245 O.p.)	1
7	Decyzje uchylające i rozstrzygające o istocie sprawy oraz decyzje stwierdzające wydanie decyzji przez organ I instancji z naruszeniem prawa wydane po wznowieniu postępowania art. 151 K.p.a. oraz art. 245 O.p.)	13
8	Decyzje umarzające postępowanie prowadzone w I instancji przez SKO (art. 105 § 1 K.p.a. oraz art. 208 O.p.)	5
9	Pozostałe	821

2. Liczba spraw administracyjnych pozostałych do załatwienia przez SKO w roku objętym informacją. - 398

CZĘŚĆ IV. ZAŁATWIENIE SPRAW Z ZAKRESU OPŁAT ZA UŻYTKOWANIE WIECZyste NIERUCHOMOŚCI GRUNTOWYCH.

1. Liczba spraw z zakresu opłat za użytkowanie wieczyste załatwionych w roku objętym informacją, ogółem: - 50

w tym ugody: - 0

1.1 Liczba wniesionych sprzeciwów do orzeczeń SKO - 9

1.2 Liczba spraw pozostałych do załatwienia przez SKO - 6

CZĘŚĆ V. SKARGI DO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO.

1. Sprawy prowadzone przez SKO w trybie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz. U. z 2024r. poz. 935 z późniejszymi zmianami):

Liczba spraw w roku objętym informacją, ogółem - 737

w tym:

1.1 Liczba skarg na decyzje i postanowienia SKO skierowanych do WSA w roku objętym informacją ogółem - 655

w tym sprzeciwów w rozumieniu art. 64a p.p.s.a. - 6

wskaźnik „zaskarżalności” - 13,3 %

1.2 Liczba skarg na bezczynność (lub przewlekłość) Kolegium skierowana do WSA w roku objętym informacją, ogółem

- 1

1.3 Liczba skarg uwzględnionych przez SKO we własnym zakresie w trybie art. 54 § 3 p.p.s.a. ogółem - 4

1.4 Liczba skarg kasacyjnych na orzeczenia WSA (w tym zażaleń na postanowienia) skierowanych przez SKO w roku objętym informacją do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ogółem

- 76

1.5 Liczba innych spraw prowadzonych przez SKO w trybie określonym przepisami p.p.s.a. skierowanych do WSA, ogółem - 1

2. Skargi na akty i czynności SKO rozpatrzone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi prawomocnymi orzeczeniami w roku objętym informacją.

Liczba orzeczeń WSA w roku objętym informacją ogółem - 318

w tym:

L.p.	Określenie rodzaju rozstrzygnięcia	Liczba spraw
1	Skargi na decyzje i postanowienia rozpoznane przez Sąd,	317
	w tym:	
	uznające skargi za uzasadnione	67
2	Skargi na bezczynność Kolegium rozpoznane przez Sąd,	1
	w tym:	
	uznające skargi za uzasadnione	0

W porównaniu do lat ubiegłych (2015 rok – 23,72 %, 2016 rok – 21,29 %, 2017 rok – 18,92 %, 2018 rok – 24,95%, 2019 rok – 23,12%, 2020 rok - 28,54%, 2021 rok – 22,06%, 2022 rok – 15,89 %, 2023 rok – 19,65 %) wskaźnik stabilności orzecznictwa w **2024** roku wynosi **21,13 %**.

Dla porównania, zgodnie z Informacją o działalności sądów administracyjnych w 2023 roku (str. 18), w tym roku sprawozdawczym, bowiem informacja za rok 2024 nie została jeszcze sporządzona, wojewódzkie sądy administracyjne wyeliminowały z obrotu prawnego 31,75 % decyzji lub czynności organów administracji publicznej, dla porównania w 2022 roku procent ten wynosił 30,95, a najlepszy wskaźnik dla organów administracji osiągnięto w 2016 roku – 19,78 %, zaś w 2021 roku wskaźnik ten wynosił 31,07 %.

Powyższe wskazuje, że mimo obecnie w miarę stabilnej liczby spraw – zmniejszenie w porównaniu do 2023 roku, a szczególnie do roku 2022, lecz wzrost w porównaniu do lat ubiegłych 2020-2021, nakładającego się na tę liczbę wysokiego stopnia skomplikowania, notoryjnej niestabilności orzecznictwa sądów administracyjnych, jak i zmienności prawa, udało się zachować nie odbiegający w sposób zasadniczy od lat ubiegłych poziom tego wskaźnika. Niewielkie obniżenie stabilności orzecznictwa w porównaniu do roku 2023 - z 19,65 % na 21,13 %, a więc o 1,48 % - nie zmienia tej oceny. Oczywiście jest przy tym, że wskaźnik ten ulega częstym zmianom, zarówno w górę, jak i w dół, co często jest spowodowane zaistnieniem czynników leżących poza Kolegium. Jak już wskazywano w uprzednich sprawozdaniach uzyskanie relatywnie niskiego poziomu tego wskaźnika może nie stanowić utrwalonej tendencji, bowiem czynniki mające wpływ na ten wskaźnik nie uległy i nie ulegają żadnym zasadniczym zmianom. Czynniki, które leżą u podstaw stabilności orzecznictwa Kolegium są, jak w latach ubiegłych, niezmiennie: stopień skomplikowania spraw, rozbieżne orzecznictwo sądów administracyjnych (vide: orzecznictwo na tle uznania za nienależnie pobrane i zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rodzinnego, wychowawczego, świadczenia z funduszu alimentacyjnego, świadczenia pielęgnacyjnego; zmiany decyzji ostatecznej w sprawach szeroko pojętych świadczeń socjalnych z mocą wsteczną) lub podjęcie przez Naczelny Sąd Administracyjny uchwały, która stabilizując orzecznictwo powoduje w konsekwencji utrwalenie niekorzystnych dla organów administracji (organów podatkowych) poglądów (vide: uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 marca 2023 roku, sygn. I FPS 2/22) bądź też odstępowanie w niektórych przypadkach przez sąd administracyjny od utrwalonego poglądu prezentowanego w danych sprawach lub powrót wręcz do stanowiska prezentowanego uprzednio (vide: przesłanki warunkujące przywrócenie/odmowę przywrócenie terminu; braki formalne wniosku o przywrócenie terminu), obniżenie poziomu orzecznictwa sądów administracyjnych (vide: zastępowanie ustawodawcy, dowolność prezentowanych poglądów,

schematyzm uzasadnień podejmowanych wyroków), jak i częste zmiany ustawodawstwa. Podkreślić przy tym należy, analogicznie jak w latach ubiegłych – 2022-2023, iż wskaźnik zaskarżalności podejmowanych przez Kolegium rozstrzygnięć w 2024 roku jest nadal w miarę stabilny i wynosi tylko 13,26 % (dla porównania: w 2022 roku wynosił – 11,54 %, w 2023 roku wynosił – 11,22 %). A więc nadal, mimo pewnego wzrostu w porównaniu do wymienionych uprzednio lat, odbiega zasadniczo od średniego wskaźnika wynoszącego około 17 % (przykładowo: 2021 rok – 17,32 %, 2020 rok – 17,32 %, 2019 rok – 16,60 %, 2018 rok – 16,99 %). Nieznaczny wzrost wskaźnika zaskarżalności przy jednoczesnym wręcz niezmiennym wskaźniku stabilności orzecznictwa – zmiana o 1,48 % in minus, wskazuje jednak, iż mimo istniejących barier, poziom orzecznictwa Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łodzi jest wysoki. Nie sposób przy tym pominąć, tak jak miało to miejsce wielokrotnie, że istotne znaczenie dla poprawy wskaźnika stabilności orzecznictwa ma systematyczne kwestionowanie w drodze skargi kasacyjnej (lub zażalenia przy czym w przypadku tego środka odwoławczego nader rzadko) wadliwych orzeczeń Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi. Jednakże trzeba mieć na uwadze, że wydane w następstwie wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego w dominującej części zapadają nie w roku wniesienia skargi kasacyjnej (lub zażalenia na postanowienie), gdyż takie sytuacje mają charakter wyjątkowy (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 grudnia 2024 roku, sygn. II GSK 13823/24, uwzględniający notabene skargę kasacyjną Kolegium wniesioną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 22 lutego 2024 roku, sygn. III SA/Łd 587/23), lecz nawet po 2-4 latach (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 grudnia 2024 roku, sygn. II OSK 622/22, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 czerwca 2024 roku, sygn. III OSK 4332/21, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 października 2024 roku, sygn. II OSK 2864/21, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 października 2024 roku, sygn. III OSK 405/23) i są w swej znaczącej części zgodne z poglądami prezentowanymi przez Kolegium (vide przykładowo: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 stycznia 2024 roku, sygn. I OSK 784/22, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 stycznia 2024 roku, sygn. II GSK 859/23, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 marca 2024 roku, sygn. I OSK 2607/20, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 kwietnia 2023 roku, sygn. I OSK 3393/19, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 lipca 2024 roku, sygn. III FSK 1431/23, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 sierpnia 2024 roku, sygn. I OSK 1943/23, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 czerwca 2024 roku, sygn. II GSK 2279/23, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 października 2024 roku, sygn. III OSK 437/23, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 2024 roku, sygn. II GSK 1368/21). Nie sposób także pominąć faktu, jak już na to wskazywano wielokrotnie, że oddalając skargę kasacyjną Kolegium Naczelny Sąd Administracyjny w uzasadnieniu swego

orzeczenia akceptuje częstokroć poglądy prezentowane przez Kolegium, co jest o tyle istotne, że prowadzi to do wyeliminowania związania w danej części oceną prawną dokonaną przez Sąd I instancji, jak i częścią wskazań zawartych w takim wyroku (vide: art. 153 p.p.s.a.). Dostrzec należy, że przewidziana zarówno w ustawodawstwie szczególnym, jak i w samej p.p.s.a., możliwość rozpoznawania skarg kasacyjnych na posiedzeniu niejawnym, w niewielkim zakresie ma wpływ na okres rozpoznawania tego środka zaskarżenia, lecz niewątpliwie powoduje, że okres ten jednak ulega skróceniu, co szczególnie jest widoczne w przypadku skarg kasacyjnych wnoszonych w sprawach podatkowych. Zwrócić przy tym należy uwagę na fakt, iż w przypadku wnoszenia skarg kasacyjnych, składy orzekające Naczelnego Sądu Administracyjnego częstokroć w analogicznych sprawach, przy wręcz analogicznie sformułowanych zarzutach kasacyjnych częstokroć wyrażają skrajne poglądy, od akceptacji i tym samym uwzględnieniu skargi do całkowitej negacji i w konsekwencji oddaleniu skargi. Powyższe odnosi się szczególnie do formułowania zarzutu kasacyjnego na tle naruszenia przez Sąd I instancji art. 141 § w związku z art. 153 p.p.s.a.

Istotnym jest w tym miejscu podkreślenie, że wskaźnik zaskarżalności rozstrzygnięć podejmowanych przez tut. Kolegium, sygnalizowany już powyżej, jest na relatywnie niskim poziomie – **13,26 %**. Dla porównania w powołanej już Informacji o działalności sądów administracyjnych w 2023 roku (str. 18) wskaźnik ten dla wojewódzkich sądów administracyjnych wynosił **28,27 %**, przy czym obejmuje on jedynie sprawy przekazane do Naczelnego Sądu Administracyjnego, a więc z wyłączeniem tych skarg, które to zostały już odrzucone na poziomie sądów I instancji.

Różnica jest więc znacząca i wskazuje, że teza o wysokim poziomie orzecznictwa tut. Kolegium jest obiektywna a nie zaś subiektywna, jak również wskazuje na zastosowanie wprost zasady przekonywania.

Stabilność przy tym orzecznictwa tut. Kolegium nie odbiega w żaden sposób czy też w zasadniczy sposób od stabilności orzecznictwa wojewódzkich sądów administracyjnych in corpore. W przypadku Kolegium wskaźnik ten, jak już wskazano powyżej, wynosi w 2024 roku – **21,13 %**, zaś w przypadku wojewódzkich sądów administracyjnych, wynosił w 2023 roku – **19,22 %** (Informacja o działalności sądów administracyjnych w 2023 roku – Tabela VIII, str. 211). Nie sposób przy tym pominąć, iż w przypadku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, który to sprawuje kontrolę w przypadku Kolegium wskaźnik ten wynosił **25,42 %** (powołana powyżej Tabela VIII, str. 211, poz. 10).

CZĘŚĆ VI. INFORMACJE DODATKOWE I WNIOSKI.

1. Wybrane problemy z orzecznictwa Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łodzi.

Rok 2024, analogicznie jak w przypadku roku 2023, w swym zasadniczym zrębie nie odbiegał w praktyce orzecniczej Kolegium od stanu sprzed stanu epidemii (lub stanu zagrożenia epidemicznego) COVID-19, aczkolwiek dostrzec należy pewne istotne różnice, bowiem nadal w systemie prawnym pozostawiono część rozwiązań zawartych w ustawie z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r. poz. 340 z późniejszymi zmianami). Tym samym skutki tej regulacji (czy też rozwiązań w niej przewidzianych), zwłaszcza przez pryzmat orzecznictwa sądów administracyjnych, w tym także wymienionej już uprzednio uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 marca 2023 roku, sygn. I FPS 2/22, przenoszą się na praktykę orzecniczą Kolegium. Równocześnie należy dostrzec sygnalizowane w sprawozdaniu z 2023 roku konsekwencje obszernych nowelizacji dwóch istotnych w praktyce Kolegium ustaw, a więc ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku poz. 1130 z późniejszymi zmianami) oraz ustawy z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku poz. 323 z późniejszymi zmianami), dokonanych art. 1 ustawy z dnia 7 lipca 2023 roku o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. poz. 1688 z późniejszymi zmianami) i art. 43 ustawy z dnia 7 lipca 2023 roku o świadczeniu wspierającym (Dz. U. poz. 1429 z późniejszymi zmianami), a także przepisami przejściowymi zawartymi w tych ustawach (vide: art. 58, art. 59 i dalsze; art. 63). W roku 2024 weszła w życie ustawa z dnia 23 maja 2024 roku o bonie energetycznym oraz o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia cen energii elektrycznej, gazu ziemnego i ciepła systemowego (Dz. U. poz. 859 z późniejszymi zmianami), która wprowadziła nowe świadczenie socjalne w postaci bonu energetycznego, a tym samym stanowi ona przykład nowego zadania nałożonego przez ustawodawcę na gminę z zakresu administracji rządowej (zadanie zlecone), a w konsekwencji nowej kategorii spraw będącej w zakresie właściwości Kolegium.

Zasygnalizowane powyżej skutki obowiązywania ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r. poz. 340 z późniejszymi zmianami) znalazły szczególne odzwierciedlenie w praktyce Kolegium w dwóch zakresach:

- 1) prowadzenia postępowania w sprawie przywrócenia terminu prawa materialnego, a więc terminu do złożenia przez stronę zawiadomienia o nabyciu/zbyciu pojazdu, na podstawie art. 15zzzzzn² powołanej ustawy,
- 2) prowadzenia postępowania w sprawie zwrotu otrzymanej przez przedsiębiorcę (pracodawcę) pomocy finansowej związanej z utrzymaniem miejsca pracy w trakcie stanu epidemii (lub stanu zagrożenia epidemicznego) COVID-19 (w uproszczeniu), a więc pomocy otrzymywanej na podstawie art. 15g, art. 15gg i art. 15zzb albo 31zo tej ustawy.

Orzecznictwo sądów administracyjnych, a w konsekwencji praktyka tut. Kolegium, wskazuje, iż w przypadku kary pieniężnej z tytułu naruszenia obowiązku zawiadomienia o nabyciu/zbyciu pojazdu mającego miejsce w trakcie epidemii COVID-19 warunkiem prawidłowego nałożenia takiej kary w drodze decyzji administracyjnej jest uprzednie zawiadomienie przez organ administracji strony o uchybieniu terminu, udzielenie terminu do złożenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia zawiadomienia, a więc zastosowanie wprost art. 15zzzzzn² ustawy. Dopiero ostateczne rozstrzygnięcie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia zawiadomienia przez odmowę przywrócenia tego terminu daje możliwość wydania decyzji o nałożeniu kary pieniężnej (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 5 grudnia 2024 roku, sygn. III SA/Gd 454/24, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 stycznia 2023 roku, sygn. II GSK 821/22). Zastosowanie art. 15zzzzzn² powołanej uprzednio ustawy ma miejsce niezależnie od odwołania stanu epidemii, jak również od ustalenia, że zawiadomienie samo zostało złożone po odwołaniu stanu epidemii, a jedynie jest uzależnione od ustalenia, że uchybienie terminu miało miejsce w czasie jego obowiązywania. Podkreślić przy tym należy, iż przepis art. 15zzzzzn² ustawy wszedł w życie 16 grudnia 2020 roku i nie ma mocy wstecznej, a więc ma zastosowanie do terminów które upłynęły od dnia 16 grudnia 2020 roku, a więc od dnia jego wejścia w życie (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 stycznia 2023 roku, sygn. I GSK 313/22).

Kolegium uwzględniło w swej praktyce orzeczniczej powyższe stanowisko, niezależnie od krytycznej oceny poglądu o samej możliwości przywracania terminu prawa materialnego (pomijając zagadnienie przedłużenia przez ustawodawcę terminów do złożenia zawiadomień do 60/180 dni), jak i faktycznej skutecznej możliwości przywrócenia terminu w sytuacji, gdy w przeważającej liczbie wniosków o przywrócenie terminu składanych przez strony po otrzymaniu zawiadomienia (zawiadomień) o możliwości złożenia takiego wniosku wprost wynika, że przesłanki warunkujące przywrócenie terminu wynikające z art. 58 K.p.a. nie są spełnione. A zatem większość wniosków o przywrócenie terminu do złożenia zawiadomienia o

zbyciu/nabyciu kończy się wydaniem przez organy administracji postanowień o odmowie przywrócenia terminu.

W przypadku postępowań w sprawie zwrotu otrzymanej przez przedsiębiorcę (pracodawcę) pomocy finansowej związanej z utrzymaniem miejsca pracy (w uproszczeniu) w dominującym orzecznictwie sądów administracyjnych wyraża się pogląd, iż żądanie zwrotu pomocy (lub określenie kwoty dofinansowania przypadającego do zwrotu lub ustalenie nienależnie pobranych świadczeń na rzecz ochrony miejsc pracy na dofinansowanie wynagrodzeń pracowników nieobjętych przestojem, przestojem ekonomicznym albo obniżonym wymiarem czasu pracy, nienależnie pobranych świadczeń na opłacenie składek na ubezpieczenia etc. etc.) nie powinno mieć miejsca, bowiem przyznanie dofinansowania na podstawie art. 15gg ustawy na tych samych pracowników przez okres 3 miesięcy nie eliminuje możliwości przyznania pomocy (świadczenia) na innej podstawie, a więc np. na podstawie art. 31zo tej ustawy. Zdaniem sądów administracyjnych żaden z przepisów ustawy nie wskazuje, że przepisy te się wzajemnie wykluczają, co oznaczałoby, że przyznanie świadczenia na podstawie jednego z nich nie eliminuje możliwości udzielenia pomocy na podstawie drugiego (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 4 grudnia 2024 roku, sygn. I SA/Łd 648/24, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 5 grudnia 2024 roku, sygn. II SA/Go 504/24, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 kwietnia 2022 roku, sygn. I GSK 251/22, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 stycznia 2023 roku, sygn. I GSK 105/22, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 kwietnia 2022 roku, sygn. I GSK 28/22). Nadto, zdaniem sądów administracyjnych, analiza przepisów ustawy wskazuje, że prezentowany przez organy administracji pogląd o maksymalnym terminie dla wszystkich świadczeń przyznawanych na ich podstawie (3 miesiące) nie jest prawidłowy, bowiem każdy z przepisów wskazuje odrębnie termin na który określone w nim świadczenie może zostać udzielone (art.15g ust. 16, art. 15ga ust. 7, art. 15gg ust. 6, art. 15zzb ust. 5 ustawy). W żadnym bowiem z przepisów tej ustawy nie wskazano, że łączny termin przyznawanych świadczeń z poszczególnych tytułów nie może przekroczyć 3 miesięcy. Trzymiesięczny termin świadczenia liczony jest, zdaniem sądów administracyjnych, każdorazowo od miesiąca złożenia konkretnego wniosku, z odpowiednim zastrzeżeniem, charakterystycznym dla poszczególnych świadczeń (art. 15g ust. 18, art. 15gg ust. 7, art. 15zzb ust. 12 ustawy).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Łodzi w okresie sprawozdawczym uznawało, jak i zresztą inne samorządowe kolegia odwoławcze, iż zaprezentowana powyżej wykładnia dokonana przez sądy administracyjne norm zawartych w ustawie z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem

COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r. poz. 340 z późniejszymi zmianami) jest wadliwa. I wbrew pozorom jest niezgodna z art. 2 Konstytucji RP, notabene powoływanym przez sądy administracyjne. Jednakże należy stwierdzić, iż dotychczas wnoszone skargi kasacyjne w tym zakresie nie były skuteczne – obejmujące okres wcześniejszy lata 2021-2023, a wyroki sądów administracyjnych prezentujące odmienne stanowisko, a które to było zgodne z praktyką kolegiów (i organów I instancji), w wyniku wnoszonych skarg kasacyjnych stron były uchylane przez Naczelnny Sąd Administracyjny. Nie można więc wykluczyć, iż w tym zakresie nastąpi pod wpływem orzecznictwa sądów administracyjnych zmiana prezentowanego przez Kolegium stanowiska. Konsekwencją czego będzie zmiana dotychczasowej praktyki orzeczniczej i prawdopodobne uwzględnianie odwołań stron (przedsiębiorców, pracodawców) i uchylanie decyzji Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Łodzi i następnie umarzanie postępowania prowadzonego przez ten organ bądź przekazywanie temu organowi spraw celem ich ponownego rozpatrzenia z uwzględnieniem aktualnego orzecznictwa.

Nowelizacja ustawy z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku poz. 323 z późniejszymi zmianami), a konkretnie wprowadzenie do systemu prawnego zupełnie nowego świadczenia w miejsce dotychczasowego świadczenia pielęgnacyjnego w postaci świadczenia wspierającego wypłacanego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych i jednocześnie zmiana przesłanek warunkujących nabycie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego spowodowała cztery skutki:

- 1) ograniczenie możliwości uzyskania świadczenia pielęgnacyjnego na nowych zasadach,
- 2) masowe składanie wniosków o przyznanie świadczenia pielęgnacyjnego na „starych zasadach”,
- 3) systematyczne zmniejszenie liczby spraw związanych z ustaleniem prawa do świadczenia pielęgnacyjnego w okresie sprawozdawczym, co skutkowało zmniejszeniem wpływu spraw do Kolegium,
- 4) konieczność zastosowania przepisów przejściowych.

Zasygnalizować w tym miejscu należy, iż na tle sprawy Kolegium dotyczącej odmowy prawa do świadczenia pielęgnacyjnego, a konkretnie skargi kasacyjnej strony skarżącej wniesionej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 2 grudnia 2022 roku, sygn. II SA/Łd 867/22, skład orzekający Naczelnego Sądu Administracyjnego postanowił w postanowieniu z dnia 12 kwietnia 2024 roku, sygn. I OSK 903/23, przedstawić składowi siedmiu sędziów tego Sądu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne.

Krytycznie należy odnieść się do przedstawionego w powołanym powyżej postanowieniu zagadnienia prawnego, bowiem zważywszy fakt, iż Naczelny Sąd Administracyjny w podobnym stanie faktycznym i prawnym podjął już stosowną uchwałę – uchwała z dnia 14 listopada 2022 roku, sygn. I OPS 2/22, to podejmowanie kolejnej uchwały nie znajduje żadnego uzasadnienia, pomijając fakt, iż dzięki tej uchwale orzecznictwo sądów administracyjnych się ustabilizowało, a nadto zmiany dokonane przez ustawodawcę spowodowały ukształtowanie zupełnie innego systemu pomocy osobom sprawującym opiekę nad osobami niepełnosprawnymi. A fakt, iż konkretny skład orzekający Naczelnego Sądu Administracyjnego nie podziela stanowiska wyrażonego przez ten Sąd w innej uchwale nie oznacza automatycznie, że stanowisko wyrażone w tej uchwale jest wadliwe.

W przypadku nowelizacji ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku poz. 1130 z późniejszymi zmianami) dokonaną powołaną powyżej ustawą w okresie sprawozdawczym dostrzec należy dwa skutki. Pierwszy w postaci zwiększenia się liczby spraw związanych z ustalaniem warunków zabudowy, bowiem inwestorzy dążą do uzyskania jak największej liczby decyzji o warunkach zabudowy dla planowanych inwestycji przed wejściem w życie kolejnych etapów nowelizacji (vide: art. 59 i art. 62 ustawy nowelizującej). Drugi skutek to wobec stopniowego wchodzenia w życie nowelizacji, niektóre z organów administracji, jak i sądów administracyjnych, mają trudności w prawidłowym zastosowaniu art. 59 ustawy z dnia 7 lipca 2023 roku o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. poz. 1688 z późniejszymi zmianami) i tym samym wydaniu prawidłowej decyzji o warunkach zabudowy (lub dokonania jej prawidłowej oceny w postępowaniu sądowoadministracyjnym). Zwrócić przy tym należy uwagę, iż ustawodawca nowelizując obecnie szereg ustaw, a takim przykładem jest powołana powyżej ustawa, stosuje często naprzemiennie pojęcie „decyzji ostatecznej” (vide: art. 59 ust. 1 ustawy nowelizującej) i pojęcie „decyzji prawomocnej” (vide: art. 62 ustawy nowelizującej).

W okresie sprawozdawczym dostrzegalnym były także skutki wejścia w życie, co do zasady z dniem 22 lipca 2023 roku, lecz w zakresie istotnym dla praktyki orzeczniczej Kolegium z dniem 1 stycznia 2024 roku, ustawy z dnia 7 lipca 2023 roku o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczania niektórych skutków kradzieży tożsamości (Dz. U. poz. 1394 z późniejszymi zmianami), której to art. 2 dokonano obszernej nowelizacji ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku poz. 1251 z późniejszymi zmianami). Między innymi art. 2 pkt 3, pkt 4, pkt 9 i pkt 10 ustawy nowelizującej dokonano zmian w zakresie obowiązków nałożonych na nabywcę i zbywcę pojazdu zarejestrowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie zawiadamiania właściwego organu (starosta) o

zbyciu i nabyciu pojazdu i skutków niewywiązywania się z tego obowiązku – nałożenie w drodze decyzji administracyjnej kary pieniężnej. Od dnia 1 stycznia 2024 roku obowiązek zawiadamiania starosty spoczywa jedynie na zbywcy. Równocześnie ustawodawca w sposób odmienny od dotychczasowego określił wysokość kary i możliwość jej miarkowania. Z chwilą wejścia w życie opisanej nowelizacji starosta nie ma możliwości miarkowania kary – brak zawiadomienia starosty o zbyciu pojazdu w terminie ustawowym skutkuje koniecznością wymierzenia kary w jednej wysokości, a więc wysokości 250,- złotych. Dodać przy tym należy, iż wobec nowego brzmienia art. 140n ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku poz. 1251 z późniejszymi zmianami), a konkretnie jej ust. 6, do kar pieniężnych o których mowa w art. 140ma i w art. 140mb nie stosuje się przepisów art. 189d-189f K.p.a. A zatem starosta, jak i Kolegium nie ma możliwości odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu, jak i wymierzenia samej kary i wzięcia pod uwagę np. wagi i okoliczności naruszenia prawa, stopnia przyczynienia się strony do powstania naruszenia prawa, a więc dyrektyw wymiaru administracyjnej kary pieniężnej. To rozwiązanie przewidziane przez ustawodawcę jest o tyle zrozumiałe, że ustawodawca „sztywno” określił wysokość kary i tym samym jej wymiar nie został pozostawiony uznaniu starosty (czy też Kolegium), a więc uznaniu organów już nie tyle wymierzających karę, lecz ją nakładających. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż ustawodawca nowelizując ustawę z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku poz. 1251 z późniejszymi zmianami) przewidział w art. 15 i w art. 16 ustawy nowelizującej normy przejściowe, co skutkowało zastosowaniem przez starostów, i w konsekwencji Kolegium, norm tej ustawy w brzmieniu dotychczasowym w przypadku postępowań w sprawach nakładania kar pieniężnych (i postępowań w sprawach o rejestrację pojazdów) wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 stycznia 2024 roku. A zatem w okresie sprawozdawczym w przypadku chociażby postępowań w sprawach nakładania kar pieniężnych występował dualizm prawny, bowiem w odniesieniu do postępowań wszczętych przed dniem 1 stycznia 2024 roku stosowano normy prawa w brzmieniu sprzed nowelizacji (kary nakładana na zbywcę i nabywcę w wysokości od 200,- złotych do 1000,- złotych), zaś w przypadku postępowań wszczętych po dniu 1 stycznia 2024 roku stosowano normy prawa w brzmieniu nadanym nowelizacją (kara nakładana na zbywcę i to w wysokości 250,- złotych bez możliwości miarkowania). W związku z powyższym spornym było kiedy faktycznie wszczęto postępowanie administracyjne, zwłaszcza, że starostowie (w tym Prezydent Miasta Łodzi jako starosta grodzki) pozostający w zakresie właściwości Kolegium częstokroć zawiadamiali o wszczęciu postępowania w ostatnich dniach 2023 roku, aby zastosować normy w brzmieniu dotychczasowym. Podkreślić bowiem należy, iż K.p.a. nie określa daty wszczęcia postępowania z urzędu, aczkolwiek w doktrynie i orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że datą wszczęcia postępowania z urzędu jest dzień

podjęcia przez organ administracji pierwszej czynności w danej sprawie np. sporządzenie zawiadomienia o wszczęciu z urzędu postępowania (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 grudnia 2021 roku, sygn. II OSK 543/21, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 czerwca 2024 roku, sygn. I OSK 497/24). Równocześnie należy zwrócić uwagę, iż ustawodawca dokonując ustawą z dnia 7 lipca 2023 roku o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczania niektórych skutków kradzieży tożsamości (Dz. U. poz. 1394 z późniejszymi zmianami) nowelizacji ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku poz. 1251 z późniejszymi zmianami) i kształtując dla potrzeb tej nowelizacji normy przejściowe (vide: powołany już art. 15 i art. 16 ustawy nowelizującej) w taki a nie inny sposób – wszczęcie postępowania przed dniem 1 stycznia 2024 roku dawało możliwość zastosowania norm sprzed nowelizacji - dopuścił możliwość „uwolnienia” od nałożenia kary pieniężnej tych osób, które nabywając pojazd przed tą datą nie dopełniły obowiązku zawiadomienia właściwego starosty o nabyciu pojazdu w sytuacji, gdy taki obowiązek ustawowy istniał do dnia wejścia w życie nowelizacji. Luka ta została dostrzeżona i w konsekwencji uwzględniona w praktyce orzeczniczej Kolegium, bowiem w sytuacji, gdy starosta wszczął postępowanie w sprawie wymierzenia kary pieniężnej nabywcy pojazdu po dniu 1 stycznia 2024 roku i wydał decyzję o nałożeniu na zbywcę kary pieniężnej to po rozpatrzeniu wniesionego odwołania Kolegium orzekło o uchyleniu decyzji organu I instancji i umorzeniu postępowania jako bezprzedmiotowego. Z punktu widzenia prawidłowej legislacji, jak i zasad konstytucyjnych, nie może budzić wątpliwości, iż z jednej strony ustawodawca stworzył lukę prawną, która to luka w konsekwencji, a więc z drugiej strony, stanowiła w sposób oczywisty o naruszeniu chociażby art. 2 i pośrednio art. 32 ust. 2 Konstytucji RP, bowiem naruszający ten sam obowiązek ustawowy istniejący do dnia 1 stycznia 2024 roku nabywcy pojazdu zostali podzieleni na dwie kategorie, jednych których sankcja nie ominęła i drugich, których sankcja ominęła, a uzależnione to było jedynie od wszczęcia postępowania administracyjnego przez uprawnionego starostę przed dniem 1 stycznia 2024 roku. Lukę tę dostrzegły również sądy administracyjne czego przykładem jest wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 1 sierpnia 2024 roku, sygn. II SA/Bk 360/24. Należy przy tym mieć na uwadze, iż skala naruszeń obowiązków zbywcy, i do 1 stycznia 2024 roku nabywcy, pojazdu zarejestrowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zawiadomieniu właściwego starosty o dokonanych czynnościach była i jest znacząca i starostowie w sytuacji, gdy naruszenia dotyczyły tysięcy zobowiązanych nie byli w stanie w wielu przypadkach wszcząć stosowne postępowania przed dniem 1 stycznia 2024 roku. Ustawodawca powinien w tym przypadku wyraźnie i jasno stwierdzić w przepisach przejściowych, iż w odniesieniu do każdorazowego naruszenia istniejącego do dnia 1 stycznia 2024 roku obowiązku przez nabywcę pojazdu

zawiadomienia właściwego starostę o tym fakcie w terminie 30 dni należy zastosować przepisy dotychczasowe.

Okres sprawozdawczy nałożył się na czas wyborów zarówno samorządowych, jak i parlamentarnych, co w przypadku praktyki orzeczniczej Kolegium skutkuje wzrostem spraw związanych z karami pieniężnymi nakładanymi w drodze decyzji administracyjnej na komitety wyborcze za zajęcie pasa drogowego bez zezwolenia. Charakterystycznym dla tej kategorii spraw jest to, iż komitety wyborcze, niezależnie z której strony sceny politycznej, w przypadku wydania decyzji nakładających karę pieniężną za zajęcie pasa drogowego bez zezwolenia, a więc w przypadku zastosowania norm zawartych w ustawie z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku poz. 320), artykułują w swych odwołaniach trzy zasadnicze zarzuty sprowadzające się do następujących twierdzeń:

- 1) ustawa z dnia 5 stycznia 2011 roku – Kodeks wyborczy (tekst jednolity Dz. U. z 2023 roku poz. 2408 z późniejszymi zmianami), a w szczególności jej art. 109 i art. 110 § 1, jest przepisem szczególnym w odniesieniu do art. 40 ust. 1 powołanej powyżej ustawy i tym samym uzyskanie pozwolenia na zajęcie pasa drogowego nie jest konieczne, co automatycznie powoduje, że wydanie decyzji o karze za zajęcie pasa drogowego bez zezwolenia jest niedopuszczalne – materiały wyborcze nie są reklamą w rozumieniu ustawy o drogach publicznych (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 6 marca 2013 roku, sygn. III SA/Kr 669/12),
- 2) dany plakat wyborczy (baner etc. etc.) nie został umieszczony w pasie drogowym przez określony komitet wyborczy lub został umieszczony w tym pasie przez nieznane osoby lub bez zgody komitetu wyborczego,
- 3) z chwilą zakończenia wyborów oraz następnie dokonania rozliczeń finansowych komitetu wyborczego i zatwierdzenia sprawozdania finansowego komitetu przez Państwową Komisję Wyborczą nie jest możliwe wydatkowanie przez komitet jakichkolwiek środków finansowych, a tym samym nałożenie przez właściwy organ administracji w drodze decyzji administracyjnej kary pieniężnej za zajęcie pasa drogowego bez zezwolenia, nadto nie ustalono faktycznego okresu czasu zajęcia pasa drogowego bez zezwolenia, bowiem kontrole w tym zakresie nie były systematyczne, co powoduje, że nieprawidłowo określono wysokość kary pieniężnej za zajęcie pasa drogowego bez zezwolenia.

Kolegium w swej praktyce orzeczniczej w opisanym powyżej zakresie (i to nie tylko w tym okresie sprawozdawczym, lecz także w latach ubiegłych) jednolicie przyjmuje z powołaniem na utrwalone obecnie orzecznictwo sądów administracyjnych (vide: wyrok Naczelnego Sądu

Administracyjnego z dnia 21 lipca 2017 roku, sygn. II GSK 2937/15, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 25 lipca 2024 roku, sygn. III SA/Łd 135/24, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 3 grudnia 2024 roku, sygn. III SA/Łd 594/24), iż pogląd o szczególnym charakterze norm zawartych w ustawie z dnia 5 stycznia 2011 roku – Kodeks wyborczy (tekst jednolity Dz. U. z 2023 roku poz. 2408 z późniejszymi zmianami) w odniesieniu do norm zawartych w ustawie z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku poz. 320) nie znajduje żadnego uzasadnienia w obowiązujących normach prawa, jest tym samym błędny i uprawniony organ, w zależności od kategorii drogi publicznej, ma prawo i obowiązek w przypadku zajmowania pasa drogowego drogi publicznej bez stosownego zezwolenia do wydania decyzji o karze za zajęcie tego pasa bez zezwolenia. Kwestia rozliczeń finansowych komitetu wyborczego, złożenia stosownego sprawozdania Państwowej Komisji Wyborczej pozostaje poza oceną organów administracji w postępowaniach w sprawie kary za zajęcie pasa drogowego. W przypadku prowadzenia postępowania w sprawie kary pieniężnej za zajęcia pasa drogowego, co jest oczywiste, koniecznym jest dokonanie ustaleń jaki okres czasu komitet wyborczy (jak i zresztą jakikolwiek inny podmiot lub osoba fizyczna) zajmował pas drogowy bez zezwolenia. Ustawodawca bowiem kształtując normę zawartą w art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku poz. 320) jasno stwierdził, że każdorazowe zajęcie pasa drogowego na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg wymaga zezwolenia zarządcy drogi, wydanego w drodze decyzji administracyjnej. A zgodnie zaś z art. 40 ust. 12 pkt 1 i pkt 2 tej ustawy za zajęcie pasa drogowego bez zezwolenia zarządcy drogi (lub bez zawarcia umowy o której mowa w art. 22 lub bez decyzji o której mowa w art. 39 lub z przekroczeniem terminu zajęcia określonego w zezwoleniu zarządcy drogi lub w umowie) zarządca drogi wymierza, w drodze decyzji administracyjnej karę pieniężną w wysokości 10-krotności opłaty ustalonej zgodnie z ust. 4-6 tej normy.

W 2024 roku jak wskazano uprzednio, nie doszło do zasadniczych zmian w zakresie właściwości Kolegium, jednakże ustawą z dnia 23 maja 2024 roku o bonie energetycznym oraz o zmianie ustaw w celu ograniczenia cen energii elektrycznej, gazu ziemnego i ciepła systemowego (Dz. U. poz. 895 z późniejszymi zmianami) wprowadzono do systemu prawnego nowe świadczenie – bon energetyczny, którego odmowa przyznania, korekta lub odmowa korekty wysokości, uchylenie lub zmiana prawa do tego świadczenia, jak i zwrot przyznanego albo pobranego nienależnie (lub w nieprawidłowo ustalonej wysokości) ma miejsce w drodze decyzji administracyjnej (art. 4 ust. 9 ustawy) wydawanej przez wójta, burmistrza, prezydenta miasta i decyzja ta jest objęta kontrolą instancyjną Kolegium.

Uregulowania zawarte w powołanej powyżej ustawie, są przykładem utrwalenia przez ustawodawcę zauważalnego od pewnego czasu trendu odstępowania od wydawania decyzji administracyjnej o przyznaniu danego świadczenia (vide: przykładowo ustawa o dodatku węglowym) przy jednoczesnym ograniczeniu wydawania decyzji do decyzji, w uproszczeniu, negatywnych (art. 4 ust. 9 ustawy). Ustawodawca w przypadku bonu energetycznego oprócz odstąpienia od formy decyzji administracyjnej w przypadku przyznania tego świadczenia – przyznanie przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta bonu energetycznego nie wymaga decyzji administracyjnej (art. 4 ust. 6 ustawy) - wprowadza do systemu prawnego „nowe” rozwiązanie w postaci swoistej reasumpcji, bowiem wnioskodawca może jednorazowo w terminie 14 dni od dnia otrzymania bonu (a więc w przypadku, gdyby wydano decyzję administracyjną, w terminie przewidzianym do wniesienia odwołania) **wystąpić do właściwego organu o korektę wysokości przyznanego świadczenia przy czym korekta lub odmowa korekty wysokości przyznanego bonu energetycznego ma już miejsce w drodze decyzji administracyjnej (art. 4 ust. 7 i ust. 9 pkt 2 ustawy)**. Odstępowanie od formy decyzji administracyjnej przy przyznawaniu danego świadczenia (czy też ustalaniu prawa do danego świadczenia) można traktować jako pewne uproszczenie postępowania, notabene postępowania odrębnego, bowiem można mieć przy tym uzasadnione wątpliwości czy w takim przypadku występuje postępowanie administracyjne czy też postępowanie szczególne do pewnego momentu nie objęte ze swej istoty dyspozycją zawartą w art. 1 pkt 1 K.p.a., a więc do chwili, gdy koniecznym będzie wydanie decyzji administracyjnej. Można mieć wątpliwości czy kształtowanie przez ustawodawcę „postępowań odrębnych, szczególnych” od tego uregulowanego w K.p.a. jest faktycznie uproszczeniem, zmniejszeniem obowiązków nakładanych przez ustawodawcę na obywateli, jak i organy administracji, odbiurokratyzowaniem czy też kolejnym przykładem konstruowania „nowych” rozwiązań, które tylko komplikują postępowanie, niezależnie jak zdefiniowane, i wprowadzają wręcz zamęt w praktyce organów administracji co przekłada się na dłuższy okres rozpoznania danego wniosku. Powyższa konstatacja jest spowodowana dostrzeżeniem w praktyce Kolegium, iż np. organy administracji prowadzące postępowanie o przyznanie bonu energetycznego zupełnie pominęły wprowadzenie na gruncie tej ustawy możliwości reasumpcji wysokości świadczenia i częstokroć przekazywały Kolegium wyrazy niezadowolenia stron z wysokości przyznanego bonu energetycznego celem rozpoznania jako środka odwoławczego, gdy istniała oczywista możliwość zastosowania regulacji zawartej w art. 4 ust. 7 ustawy i dokonania korekty (lub odmowy korekty). Ostatecznie praktyka wykaże czy rozwiązania przewidziane w opisanej powyżej ustawie ocenić będzie można jako prawidłowe czy też wymagające ostatecznie interwencji ustawodawcy celem ich dostosowania do realiów.

2. Przyczyny zaległości w rozpatrywaniu spraw oraz proponowane rozwiązania w tym zakresie.

Powtórzyć należy jak w latach ubiegłych - niezmiennie, mimo znacznej liczby spraw, które wpłynęły do rozpatrzenia w 2024 roku - że przypadki zaległości jako takich nie są liczne, są wręcz incydentalne i nie stanowią znaczącego procentu spraw w stosunku do liczby spraw, które wpłynęły do załatwienia. Liczba spraw przeniesionych do rozpatrzenia w 2025 roku to **404** sprawy (z 2023 roku pozostało do rozpatrzenia w 2024 roku – **414 spraw**), dodatkowo dla porównania z 2021 roku przy znacznie mniejszym wpływie – 5504 sprawy – przeniesiono do rozpatrzenia w 2022 roku 437 spraw.

Na słuszność powyższego poglądu wskazuje również fakt, iż w 2024 roku wpłynęło do sądu administracyjnego tylko 1 ponaglenie na beczynność (lub przewlekłe prowadzenie postępowania) Kolegium. W 2023 roku były to 2 ponaglenia.

Główną przyczyną zaległości są niezmiennie: zmiany w obowiązujących normach prawa, niespójne orzecznictwo sądów administracyjnych, wielokrotnie konieczność przeprowadzania postępowania uzupełniającego, mnożenie wniosków dowodowych przez strony postępowania tylko w celu jego przedłużenia bądź też mnożenie wniosków przez strony, które nie odróżniają poszczególnych instytucji procesowych przewidzianych w postępowaniu administracyjnym (postępowaniu podatkowym) czy też zakwestionowanie przez Trybunał Konstytucyjny określonych norm prawa.

Drugą z przyczyn stanowi fakt, iż tradycyjnie znacząca część zaległych spraw, poza incydentalnymi, to w istocie swej sprawy, które wpłynęły w grudniu 2024 roku. Dostrzegalny jest bowiem od wielu lat zwiększony wpływ spraw pod koniec danego roku, zwłaszcza, że częstokroć jest on spowodowany zmianami przepisów, a zatem nie było możliwym ich rozpoznanie do końca roku kalendarzowego. **Uwypuklić w tym miejscu należy**, iż mimo, że dana sprawa (dane sprawy) zostały przeniesione do rozpoznania na następny rok to wielokrotnie trudno twierdzić o jakiegokolwiek zaległości, bowiem terminy postępowania zostają zachowane i sprawa w terminie przewidzianym prawem zostaje rozpoznana w kolejnym roku. Trudno przyjmować, iż sprawa która do Kolegium wpłynie przykładowo w dniu 31 grudnia 2024 roku zostanie do końca roku rozpoznana.

Trzecim elementem w przypadku faktycznych zaległości jest wielokrotnie konieczność uzupełnienia materiału dowodowego, uzyskania stanowiska biegłych, w tym rzeczoznawców majątkowych, konieczność uzyskania zwrotnych potwierdzeń odbioru decyzji oraz długotrwałe postępowanie reklamacyjne w przypadku wątpliwości, co do doręczenia przesyłek.

Czwartą przyczyną i to narastającą od wielu lat jest znaczące zwiększenie się stopnia skomplikowania spraw, które wpływają do rozpatrzenia, niezależnie zresztą od przedmiotu rozstrzygnięcia. Postulować należy, co już miało miejsce wielokrotnie, aby chociażby w przypadku części spraw sporządzenie uzasadnień podejmowanych rozstrzygnięć było na wniosek a samo postępowanie administracyjne (postępowanie podatkowe) było w niektórych przypadkach odpłatne czy też podlegające opłacie. Nadto wartym byłoby rozważenie przez ustawodawcę w niektórych kategoriach spraw wprowadzenie prekluzji dowodowej (vide: zwrot dotacji, kary pieniężne za usunięcie drzew).

Piątą przyczyną jest brak dostatecznej liczby etatów biurowych, bowiem wpływ spraw podlegających rozpatrzeniu przez Kolegium to nie tylko zagadnienie orzecznicze, lecz również, często nie dostrzegane, zagadnienie zapewnienia możliwości obsługi w sferze czysto kancelaryjno-technicznej.

Nie mniej należy stwierdzić, jak już to miało miejsce wielokrotnie, iż dzięki systematyczności, determinacji i zaangażowaniu całego Kolegium – członków etatowych, pracowników Biura, odpowiedniej liczbie członków pozaetatowych i posiadaniu koniecznych środków finansowych, możliwym było opanowanie wpływu spraw, wydanie koniecznych rozstrzygnięć i przeniesienie na rok 2025 rok tylko 404 spraw. Nie ma więc miejsca w przypadku Kolegium, zarówno w roku 2024, jak i w latach poprzednich, problemu narastających zaległości. Wręcz przeciwnie problem ten nie istnieje.

3. Informacja na temat skarg kasacyjnych – liczba uwzględnionych skarg złożonych przez SKO.

W roku 2024 roku Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Łodzi wniosło do Naczelnego Sądu Administracyjnego 76 skarg kasacyjnych.

Według danych wynikających z repertorium spraw prowadzonym w formie elektronicznej jedną ze skarg kasacyjnych wniesionych w 2024 roku przez Kolegium, Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznał w roku jej wniesienia – wymieniony już uprzednio w sprawozdaniu - wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 grudnia 2024 roku, sygn. II GSK 13823/24, uwzględniający notabene skargę kasacyjną Kolegium wniesioną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 22 lutego 2024 roku, sygn. III SA/Łd 587/23). Aczkolwiek gwoili ścisłości decyzja Kolegium będąca przedmiotem skargi strony skarżącej zapadła w 2023 roku.

4. Kontrole przeprowadzone w SKO przez MSWiA, Kancelarię Premiera, NIK i inne uprawnione organy.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Łodzi w roku 2024 roku nie było objęte kontrolą uprawnionych podmiotów.

5. Omówienie wydanych przez Prezesa SKO postanowień sygnalizacyjnych.

Prezes Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łodzi w 2024 roku nie występował z postanowieniami sygnalizacyjnymi.

6. Działalność pozaorzecznicza SKO.

Członkowie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łodzi oprócz spraw związanych z orzecznictwem, prowadzili między innymi: szkolenia dla radców prawnych, zajęcia i szkolenia aplikantów radcowskich, studentów Uniwersytetu Łódzkiego i innych uczelni, a także szkolenia pracowników administracji publicznej.

7. Wykonanie budżetu.

Wykonanie wydatków:

6.742.209,38 zł, co stanowi – 85,89 % planu po zmianach na 2024 roku w tym:

wykonanie płac: tj. § 4010 - 3.815.877,60 zł.

Zatrudnienie i kwalifikacje pracowników Kolegium, według stanu na dzień 31 grudnia 2024 roku, zostało przedstawione w Części I pkt 2 niniejszej informacji.

PREZES
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM
ODWOŁAWCZEGO W ŁODZI
Marek Wozniak